

PLAYING
AT
HER TABLE

FERDINANDO
FREGA

CHƠI Ở BÀN CỦA NÀNG

The Art of Attraction · 02

Năm tháng trôi qua, dù không nhiều, và trong giờ học lẫn giờ ra chơi, lớp học của tôi là phòng thể dục. Giữa bóng rổ, bóng chuyền và bóng đá năm người, đó là nơi tôi dành hết thời gian. Mỗi lần một thầy giáo bước vào lớp học thật và thấy tôi ở đó, thầy lại lo không biết tôi đang làm gì — nhưng tôi chỉ vào để lấy quần áo khô, vì mồ hôi.

Tôi tưởng mình có thể chơi mà không ai để ý, nhưng lúc đó tôi đã có xe máy, một chiếc Laverda 125. Tôi ăn mặc đẹp, và ví của mẹ phục vụ tôi tuyệt vời mỗi khi trong đó có tiền lẻ; nếu là những tờ tiền nguyên, tôi sẽ không bao giờ đụng tới. Đó là cái bẫy hoàn hảo.

Bà lấy tiền của cha tôi khi ông ngủ và dặn tôi không được hé một lời, còn tôi lấy của bà khi bà không để ý. Dù sao thì tôi cũng là một cậu trai mang họ Frega — trong tiếng Ý, kẻ hay véo. Ha ha ha ha ha.

Một hôm trong phòng thể dục, một cô gái xinh đẹp đến gần tôi, cao và mảnh mai, rồi bắt chuyện. Chẳng cần kế toán cũng tính ra được tổng của cô ấy.

Cô ấy mời tôi đến thăm. Cô sống cách thị trấn hai mươi cây số, và một buổi chiều tôi lên xe máy đi thăm cô.

Khi đến nơi, tôi gọi điện về nhà cô để báo rằng tôi đã ở trong làng và chúng tôi có thể gặp nhau, nhưng cô ấy chống cự, cố thuyết phục tôi đến nhà cô để gặp cả gia đình — kể cả con chó.

Tôi lại lên xe máy và quay về nơi tôi đã đến. Ngày hôm sau cô ấy tán công, hỏi tôi vì sao không đến nhà cô, và tôi trả lời: tôi không ăn

mặc cho một lễ đính hôn chính thức, và tôi thậm chí còn chưa mang theo nhẫn.

Hơn hai tháng cô ấy không buông tôi. Ngày nào cũng cùng một câu hỏi: khi nào chúng ta gặp nhau? Và ngày nào cũng cùng một câu trả lời: để xem khi nào mẹ anh rảnh, để em gặp bà.

Còn cô ấy: để làm gì?

Còn tôi: điều cốt yếu là em phải hợp với bà. Tội nghiệp, bà ngồi xe lăn — sẽ phải có người chăm sóc bà.

Khi cô ấy hiểu hoàn cảnh mình sắp bước vào, cô ấy không bao giờ quay lại. Ngày hôm sau cô ấy đã biến mất.

Vài năm sau tôi tình cờ gặp lại cô trong một siêu thị và giới thiệu cô với mẹ tôi, trong phong độ tuyệt vời. Đọc được ẩn ý, cô hỏi tôi chuyện gì đã xảy ra — bà đã hồi phục thế nào, đã khỏi bệnh ra sao — và tôi trả lời: liệu pháp tế bào gốc và phép màu của phụ nữ.

Mẹ tôi nhìn tôi, rồi mỉm cười và bảo tôi đúng thật là con trai bà, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ có người vượt lòng tôi cho đúng chiều. Điều bà không biết là tôi thay lòng thường xuyên, và bà sẽ không bao giờ gặp cùng một phiên bản của tôi đến hai lần.

Ferdinando